

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.135/2011/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év március hó 8. és március hó 13. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2012. év március hó 13. napján kihirdette a következő

Í t é l e t e t.

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.222/2007/169. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A 4 rb. csalás büntette kísérleteként (Btk. 318. § (1), (2) bekezdés c/ pontja, (6) bekezdés b/ pontja) minősített cselekményeket 3 rb. bűncselekményként értékeli.

A 2 rb. csalás büntetteként (Btk. 318. § (1), (2) bekezdés c/ pontja, (4) bekezdés b/ pontja) minősített cselekmények közül 1 rb. kísérletként elkövetett.

A sikkasztás büntetteként értékelt cselekményt csalás büntetteként (Btk. 318. § (1), (2) bekezdés c/ pontja, (4) bekezdés b/ pontja) minősíti.

Az I. r. vádlott különös visszaesői minőségére való utalást mellőzi.

Az elsőfokú ítélet bevezető részében a 2010. május hó 17. napjára utalást 27. napjára pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 26.400,- (huszonhatezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év december hó 7. napján kihirdetett 5.B.222/2007/169. számú ítéletével az I. r. vádlottat - távollétében - 2 rb. csalás büntettének kísérlete (Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja, (7) bekezdés b/ pontja), 4 rb. csalás büntettének kísérlete (Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja, (6) bekezdés b/ pontja), 1 rb. csalás büntette (Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja és (5) bekezdés b/ pontja), 1 rb. csalás büntettének kísérlete (Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja (5) bekezdés b/ pontja), 2 rb. csalás büntette (Btk.

318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja, (4) bekezdés b/ pontja), 1 rb. sikkasztás büntette (Btk. 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pontja, (4) bekezdés b/ pontja), 1 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk. 274. § (1) bekezdés c/ pontja), 6 rb. közokirat-hamisítás büntettének kísérlete (Btk. 274. § (1) bekezdés c/ pontja) és 5 rb. magánokirat-hamisítás vétsége, melyből 3 rb. folytatólagosan elkövetett (Btk. 276. §) miatt, mint többszörös és különös visszaesőt, halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Ellenben az I. r. vádlottat az ellene 3 rb. csalás büntettének kísérlete (Btk. 318. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja, (5) bekezdés b/ pontja) és 4 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, így azokat részben elkobozta, részben az iratok közötti kezelését rendelte el.

Kötelezte az I. r. vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a távollévő I. r. vádlott védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért.

Az ítélet a II. r. vádlottal szemben első fokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.270/2011. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság a távollétes eljárásra vonatkozó perrendi szabályokat betartotta és a lefolytatott bizonyítás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadónak tekintendő a másodfokú eljárásban is. Az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetést és a cselekmények jogi minősítését törvényesnek tartotta, a bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és értékelte a büntetés kiszabása során.

Tekintettel azonban arra, hogy az I. r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően kézre került, a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 363. §-a szerinti tárgyaláson a Be. 531. § (5) bekezdése alapján a vádlottat hallgassa meg, az érdemi indítványát pedig a tárgyalás eredményeként terjeszti elő.

Az I. r. vádlott védője írásbeli beadványában a Be. 531. § (2) bekezdésében foglaltakra hivatkozva a tárgyalás megismétlését kérte.

Az indítvány indokaként előadta, hogy az I. r. vádlott tájékoztatása szerint az elsőfokú bíróság úgy tartott a távollétében tárgyalást, hogy valójában a telefonos elérhetősége ismert volt a Fővárosi Bíróság előtt. Előadta továbbá, hogy az I. r. vádlott a Fővárosi Bíróság ítéletét a bíróságtól nem kapta meg, azt 2012. év február

hó 21. napján vette kézhez a Tököli Büntetés-végrehajtási Intézetben, így álláspontja szerint a fellebbezésre nyitva álló határidő ezen a napon nyílt meg, erre figyelemmel kérte a büntetőeljárás megismétlését.

Az I. r. vádlott a másodfokú eljárás során több írásbeli indítványt terjesztett elő, melyekben kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, tekintettel arra, hogy a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek a részvétele a törvény értelmében kötelező volt.

Az I. r. vádlott előadta beadványaiban, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére nem idézte meg lakcíméről, hogy tudomása volt arról, hogy ott tartózkodik, illetve a telefonos elérhetősége is ismert volt, azonban ennek ellenére nem idézte meg több tárgyalásra, így a védelemhez való joga is csorbult.

Vitatta, hogy többszörös, illetve különös visszaesőnek minősülne, mivel a terhére rótt bűncselekmény elkövetése előtt mindössze kétszer állt bíróság előtt. Emellett hivatkozott arra, hogy azt sem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a büntetőeljárás ideje nagymértékben meghaladta az elévülés határidejét is, illetve arra sem volt tekintettel, hogy a kísérleti szakban maradt bűncselekmények a Btk. 17. § (2) és (3) bekezdése értelmében maradtak kísérleti szakban, amely körülmények miatt lényegesen enyhébb, börtön fokozatú büntetést kellett volna kiszabnia.

További bizonyításra tett indítványt, egyben a hatályon kívül helyezés mellett vagylagosan részbeni felmentésére tett indítvány, azon vádpontok vonatkozásában, amelyeket a másodfokú tárgyalás során kíván majd előterjeszteni.

Az I. r. vádlott emellett sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem kézbesítette számára az elsőfokú ítéletet, illetve irattanulmányozást kért a másodfokú eljárásban.

A Fővárosi Ítéltábla - az ügyészi indítvánnyal egyezően - a Be. 531. § (5) bekezdése értelmében, mivel az I. r. vádlott felkutatására tett intézkedések a másodfokú eljárásban vezettek eredményre, tárgyalást tartott.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy az I. r. vádlottat 2011. év március hó 23. napján vették őrizetbe, majd 2011. év március hó 24. napján került a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetbe befogadásra.

A távollétében lefolytatott eljárás eredményeképpen 2010. év december hó 7. napján kelt elsőfokú ítélet a Be. 70. § (5) és (6) bekezdése értelmében számára - hirdetményi úton - kézbesítésre került, amely alapján a fellebbezési határidő az I. r. vádlottal szemben a kézkerülését megelőzően letelt.

Erre tekintettel a Be. 531. § (2) bekezdésében foglalt tárgyalás megismétlésének törvényi feltétele már nem állt fenn, ellenben az (5) bekezdésébe foglaltak alapján a másodfokú tárgyaláson az I. r. vádlottat az ítéltábla kihallgatta, valamint a szükséges mértékben további bizonyítást vett fel.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban az I. r. vádlott részére irattanulmányozást engedélyezett, illetve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét 2012. év február hó 21. napján vette kézhez, mindezek alapján a másodfokú tárgyalás megtartásának akadálya nem volt.

Megállapította továbbá azt is az ítéltábla, hogy az I. r. vádlottat az elsőfokú bíróság a tárgyalásán valamennyi vád tárgyává tett bűncselekményre nézve kihallgatta, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott az elsőfokú eljárás jelentős részében más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetését töltötte és csak az ezen büntetéséből történő szabadulását követően vonta ki magát a büntetőeljárás hatálya alól.

Az I. r. vádlott a másodfokú tárgyaláson az 1., 2., 3. és 8. tényállások alatt szereplő bűncselekmények kapcsán nem kívánt részletesen nyilatkozni, figyelemmel arra, hogy ezen cselekményekre vonatkozóan már az elsőfokú eljárás során is részben, ténybeli beismerő vallomást tett, azonban a másodfokú tárgyaláson e cselekmények vonatkozásában már bűnösségét is elismerte. Ezen túlmenően azonban a 4., 5., 6., 7. és 9. pont alatti tényállások kapcsán kifejtette védekezését.

A 4. pont alatti cselekmény kapcsán úgy nyilatkozott az I. r. vádlott, hogy azt nem követte el, mivel nem volt pénze a II. r. vádlottnak, amit átadhatott volna a részére, illetve csak egy esetben történt pénzátadás részéről (300.000,- forint), de az más okból történt, mint ami az ítéleti tényállásban szerepel.

Indítványozta az 1-es és 2-es tanúk kihallgatását, akik több megbeszélésen jelen voltak, és igazolni tudják, hogy a II. r. vádlott illetve az élettársa által elmondottak nem fedik a valóságot.

Az 5. pont alatti cselekmény esetében vitatta annak minősítését, mivel álláspontja szerint legfeljebb csak bűnsegéd lehetett, a II. r. vádlott volt az értelmi szerzője ezen cselekményeknek, neki kellett a pénz.

Az I. r. vádlott a korábbi védekezését megismételte azzal, hogy „nyomás alatt volt”, azért vett részt ezen cselekményekben, de tudatában volt annak, hogy ezek a hamis szerződések alkalmatlanok voltak banki hitel megszerzésére, illetve lényegében elállt a bűncselekmények folytatásától.

A csalás elkövetése nem állt szándékában, azzal is tisztában volt, hogy a földhivatal nem fogadja el megfelelőnek ezen szerződéseket.

A 6. pont alatti cselekmény vonatkozásában a bűnösségét szintén nem ismerte el, mivel mindössze annyit tett, hogy egy korábbi hagyatékátadó végzéssel kereste fel az ingatlan irodát, hogy nézzen utána a tulajdoni viszonyoknak, mert ő el szeretné adni a tulajdonrészét.

Kérte ezen cselekményre vonatkozóan az 1-es ügyvéd kihallgatását, aki igazolhatná az 1/6 tulajdonára vonatkozó vásárlási szándékot 3-as tanú részéről, valamint 4-es tanúval való szembesítését a tulajdonjog tisztázása érdekében.

Állítása szerint a mai napig vitatott az ingatlan tulajdonlása, így 1/6 részben tulajdona van jelenleg is a kérdéses ingatlanon. Emiatt joga volt eladni az ingatlant és nem követhette el a csalás kísérletét sem.

A 7. pont alatti cselekmény esetében hivatkozott arra, hogy az írásszakértő azt állapította meg, hogy nem az ő aláírása szerepel az okiratokon, ezért a felmentését kérte és az írásszakértői vizsgálat megismétlését.

A 9. pont alatti cselekményre vonatkozóan előadta, hogy ő nem értékesíthette az ingatlant, előzetes fogvatartásban volt, illetve a bűncselekményt egyébként nem követhette el, ugyanis az ingatlan változatlanul a saját tulajdona.

Ennek megállapítása érdekében polgári pert indított, mely alapján visszakerült a nevére az ingatlan és indítványozta, hogy az ítéltábla keresse meg a földhivatalt, mely igazolja a tulajdonjogát.

Emellett továbbra is indítványozta az 5-ös tanú és 2-es ügyvéd, továbbá 6-os kihallgatását ezen cselekmény vonatkozásában. Ezen túlmenően indítványozta a felesége kihallgatását is arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú tárgyalás során valótlan állított az elérhetőségére vonatkozóan, továbbá annak igazolása végett, hogy a cselekmények megtörténtekor megfélemlítés alatt állt.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú tárgyaláson felolvasta az I. r. vádlottnak az elsőfokú eljárás során tett vallomását (5.B.222/2007/50. számú jegyzőkönyv), mely vallomását az I. r. vádlott fenntartotta.

Egyúttal azt is megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy lényegében a bizonyítási eljárás lefolytatására, a tanúk kihallgatására, szakértő meghallgatására, stb. még az I. r. vádlott jelenlétében került sor az elsőfokú eljárásban, a távollétében egyetlen lényeges új bizonyítás felvételére került sor, mivel az elsőfokú bíróság igazságügyi szakértői vélemény készítését rendelte el a 9. pont alatti ingatlan értékének megállapítása végett.

Az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson ezen szakvéleményt, mely az elsőfokú bírósági iratok 137. száma alatt található, felolvasta.

Tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott távollétében lefolytatott eljárás során az elsőfokú bíróság a tárgyaláson alapvetően új bizonyítást nem vett fel, hanem a hat hónap eltelte miatt a korábbi tárgyalását ismételte, a bizonyítás megismétlése szükségtelen volt a másodfokú eljárásban.

Figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott változatlanul állította a másodfokú tárgyalás folyamán, hogy a polgári bíróság „visszaadta” részére a 9. pont alatt szereplő ingatlant és utasította a földhivatalt, hogy azt írják vissza a nevére, az ítéltábla a már lezárt bizonyítási eljárást ismételten megnyitotta és intézkedett a hivatkozott polgári peres irat soron kívüli beszerzése iránt a Budapesti XX., XXI. és XXIII. kerületi Bíróság felé.

Ezt követően az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson ismertette a kerületi bíróság 5.P.XX.22.280/2011/7. számú, az I. r. vádlott felperesnek a sértett alperes ellen eredeti állapot helyreállítása iránt indult perében a keresetlevelet idézés kibocsátása

nélkül elutasító végzését, mely 2011. év november hó 11. napján kelt és december hó 20. napján emelkedett jogerőre.

Emellett ismertette részletesen az I. r. vádlott új erkölcsi bizonyítványát, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott arra hivatkozott, hogy a korábban már ismertetett erkölcsi bizonyítványában szereplő új büntetőeljárásokat „összevonták” és azokat egy magas pénzbüntetéssel 2012. év január hó 16. napján (500.000,- forint) lezárták.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú tárgyaláson előterjesztett további bizonyítási indítványokat elutasította.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítást követően az I. r. vádlott védője perbeszédében a 4., 5., 6., 7. és 9. pontok tekintetében az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt, arra hivatkozva, hogy a szándékos elkövetés nem került bizonyításra, lényegében megismételve az I. r. vádlott ekörben kifejtett védekezését.

Ezen túlmenően indítványt tett a kiszabott büntetés enyhítésére, kiemelve a rendkívüli időmúlást, amely álláspontja szerint az I. r. vádlott terhére nem róható fel. Ugyancsak enyhítő körülményként kérte értékelni az I. r. vádlott részbeni, bűnösségére is kiterjedő vallomását, illetve azt, hogy az általa is elismert közokirat-hamisítás tekintetében az esetleges károkozás megtérítését vállalta, illetve ezen cselekmény miatt elnézést kért.

Végző soron a büntetés mérséklése mellett a fegyház helyett börtön fokozat megállapítását kérte.

A másodfokú tárgyaláson a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást változatlanul megalapozottnak és törvényesnek tartotta, melyet a bíróság kellően megindokolt, és amelyből okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, törvényesen minősítve az általa elkövetett cselekményeket is.

A bűnösségi körülmények maradéktalanul értékelésre kerültek, a kiszabott szabadságvesztés büntetést nem tartotta túlzottnak, ezért indítványozta változatlanul az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán röviden megismételte, hogy az általa említett cselekményekben nem érzi magát bűnösnek, egyben kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem vette kellő súllyal figyelembe, emellett a II. r. vádlotthoz képest aránytalan a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés. Az I. r. vádlott kifejtette, hogy a 6 év fegyház rendkívül súlyos, ezen cselekményekért 3-4 évet kaphatott volna, ezért kérte a büntetés enyhítését, és annak börtön fokozatra történő változtatását.

A védelmi fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást - a Be. 348. § (2) bekezdésében foglalt

korlátozásra figyelemmel - a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit betartotta, így helyesen járt el, amikor az 5.B.222/2007/147. számú végzésével, mivel az I. r. vádlott szabadulását követően kifejezetten perelhúzó magatartást tanúsított, és igyekezett kivonni magát a büntetőeljárás hatálya alól, elrendelte az előzetes letartóztatását.

A kényszerintézkedés foganatosítása érdekében 150. szám alatt elfogatóparancsot bocsátott ki az I. r. vádlottal szemben, amely azonban eredményre nem vezetett.

Ezt követően a törvényes határidő betartása mellett a Fővárosi Főügyészség indítványozta, hogy a bíróság a tárgyalást az I. r. vádlott távollétében tartsa meg.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a távollévő terhelttel szembeni eljárás szabályait betartotta, az I. r. vádlott hirdetmény útján történő idézése valamennyi tárgyalási hatánapra megtörtént, a védelme biztosított volt. Egyebekben, ahogyan azt fentebb már az ítéltábla rögzítette, ezen tárgyalási hatánapokon az elsőfokú bíróság az utolsó érdemi tárgyalása óta eltelt több, mint 6 hónapra figyelemmel, a korábbi tárgyalását ismételte meg, amelyen az I. r. vádlott egyébként részt vett.

Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőzően a Fővárosi Bíróság megkereste a BRFK XXII. Kerületi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályát az I. r. vádlott ismert - és a másodfokú tárgyalás során is vallott - tartózkodási helyének ellenőrzése érdekében.

A rendőri jelentés értelmében a lakcímen tartózkodó feleség, az I. r. vádlott felesége, azt közölte a hatósággal, hogy a férje, az I. r. vádlott nem lakik ezen a címen, vele utoljára 2009. év októberében találkozott. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a távollétes eljárásra történő áttérése alappal nem kifogásolható.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat értékelési körébe vonta, a mérlegelését részletesen indokolta.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kisebb mértékben kiegészítette, illetve pontosította az iratok tartalma, illetve részben a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnan:

- Az I. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.B.35.741/2008/15. számú ítéletével, mely a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 26.Bf.6771/2009/6. számú határozatával 2009. év szeptember hó 10. napján emelkedett jogerőre, 2 rb. csalás vétsége miatt, mint többszörös visszaesőt 10 hónap börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I. r. vádlott jelenleg ezen büntetését tölti.

- A Szombathelyi Városi Bíróság a 2012. év január hó 26. napján kelt és ugyanakkor jogerős 3.B.459/2011/5. számú ítéletével az I. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt, csalás vétsége miatt 250.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Az elkövetési idő: 2010. év szeptember hó 16-21. napja közötti.

Emellett az I. r. vádlottal szemben az alábbi büntetőeljárások vannak folyamatban:

- A Budapesti VIII. kerületi Ügyészség 2009. év június hó 22. napján kelt B.VIII.2236/2009. számú vádirata alapján nagyobb kárt okozó, bünszövetségben elkövetett csalás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vádat. Elkövetési idő: 2006. év.
- A Budapesti X-XVII. kerületi Ügyészség 2008. év augusztus hó 13. napján kelt B.XIII.3313/2006. számú vádirata alapján csalás vétsége miatt emelt vádat.
- A Budapesti XI-XXII. kerületi Ügyészség a 2011. év szeptember hó 9. napján kelt B.XI.2637/2008. számú vádirata alapján nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette, jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vádat. Elkövetési idő: 2007. év április hó 1. napja, 2007. év április hó 16. napja, 2008. év június hó 21. napja - 2009. év március hó 14. napja között.
- A Veszprémi Rendőrkapitányság 809-13/2011. bü. szám alatt 10 rb. csalás büntette és nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette miatt folytatott eljárást, az ügyet vádemelésre 2012. év január hó 26. napján adták át. Elkövetési idő: 2009. év december hó 1. napja - 2009. év december hó 31. napja között, 2010. év december hó 1. napja - 2010. év december hó 10. napja között.
- A Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság 921/2011. bü. szám alatt folytat büntetőeljárást csalás vétsége miatt. Elkövetési idő 2010. év december hó 9. napja között.
- A Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság 788/2011. bü. szám alatt folytat büntetőeljárást lopás büntette, 2 rb. csalás büntette, 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége és csalás vétsége miatt. Elkövetési idő: 2009. év január 15. napja, 2010. év május hó 19. napja, 2010. év május hó 25. napja, 2010. év december hó 5. napja és 2011. év január hó napja.
- Az I. r. vádlott 2011. év június hó 23. napján lett őrizetbe véve, 2011. év március hó 24. napján befogadásra került a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetbe.

A fentiek másodfokú eljárás során beszerzett erkölcsi bizonyítvány, valamint a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet tájékoztatása alapján kerültek megállapításra.

- 1. pont alatti tényállás harmadik bekezdését kiegészíti azzal, hogy a személygépkocsit 7-es tanú átvette. A negyedik bekezdés első mondatát azzal kell kiegészíteni, hogy a 45.000,- forint átadása mellett a személygépkocsit is átadta a 7-es tanú az I. r. vádlott részére. Az utolsó bekezdést azzal kell kiegészíteni, hogy „... sem a 75.000,- forint értékű gépkocsit...”

- A 4. pont alatti tényállás utolsó bekezdését azzal kell kiegészíteni az I. r. vádlott összesen 1.250.000,- forintot vett át megtévesztéssel a II. r. vádlottól.
- Az 5/b. pont alatti tényállás utolsó bekezdésének utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy „... az I. r. vádlott tulajdonjogának bejegyzése az ingatlan tulajdonlapjára szám alatt 2003. év augusztus hó 19. napján széljegyként történt meg.” A Budapest alatti ingatlan pontos értéke 6.181.459,- forint.
- Az 5/d. pont alatti tényállásban szereplő Budapest alatti ingatlan forgalmi értéke 126.000.000,- forint.
- A 7. pont alatti tényállást azzal egészíti ki, hogy „... a Budapesti ingatlan forgalmi értéke a 2.000.000,- forintot meghaladta, de az 50.000.000,- forintot nem érte el.”
- A 8/e. pont alatti tényállást azzal egészíti ki, hogy „... Rt-t is megtévesztette 2003. év augusztusában, amikor 29.706,- forintról szóló számla 2003. év augusztus hó 27-i befizetését igazolta...”. Továbbá azzal egészíti ki az utolsó mondatot követően, hogy a Rt. a már kikapcsolt telefonszámot szintén rövid időre visszakapcsolta, majd ezt követően ismét kikapcsolta.

A fentiek a nyomozati iratoknál elfekvő földhivatali iratok, valamint a szakértői véleményben foglaltak, a nyomozati iratok között lévő hamis feladóvevény és a tanúvallomások alapján kerültek megállapításra.

Az így kiegészített, illetve pontosított elsőfokú ítélet megalapozott és mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az I. r. vádlott az elsőfokú eljárás során részbeni, ténybeli beismerő vallomást tett, azonban védekezésében a bűnösségét jelentős részben nem ismerte el.

A Fővárosi Bíróság ítéleti tényállását a vádlott által kifejtett védekezéssel szemben egyrészt a részbeni beismerő vallomására, valamint jelentős részt a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra, a tanúvallomásokban foglaltakra, a II. r. vádlott vallomására, a szakértői véleményekben foglaltakra alapította.

Az elsőfokú bíróság mérlegelésében számot adott arról, hogy az I. r. vádlott felelősség hárító magatartásával szemben ténylegesen azt lehetett megállapítani, hogy a bűncselekmények elkövetésében meghatározó szerepet játszott, jellemzően a hamis szerződések az I. r. vádlott került feltüntetésre vevőként, így a kérdéses ingatlanok az ő tulajdonába, rendelkezési körébe kerültek volna.

Az okirati bizonyítékok mellett a II. r. vádlott, illetve a további tanúk vallomásai meggyőzően cáfolták az igazságügyi elmeorvosszakértői véleménnyel együtt az I. r. vádlott azon védekezését, hogy kényszer, fenyegetés hatására követte volna el ezen bűncselekményeket.

A másodfokú tárgyaláson egyébként az I. r. vádlott az 1., 2., 3. és 8. pont alatti cselekmények vonatkozásában a bűnösségét is teljes mértékben elismerte.

Az okirati bizonyítékok alapján az 5/b. és 6. pont alatti tényállás tekintetében az ingatlan tulajdonosa volt az I. r. vádlott 1/6 részben, amely azonban július hó 11.

napján történt bejegyzéssel törlésre került. Az a körülmény, hogy esetlegesen ennek az 1/6 tulajdoni hányadnak a sorsa jelenleg vitatott, semmilyen kihatással nincs arra, hogy az I. r. vádlott és társa hamis ingatlan adásvételi szerződést készítettek, melyen vevőként az I. r. vádlott került feltüntetésre (azt aláírta) és melyre a tényleges tulajdonos nevét a társa odahamisította.

Ezen hamis adásvételi szerződés 1/1 tulajdoni hányad átruházásáról szólt és ezt be is nyújtották a földhivatalhoz, amely alapján széljegyként az I. r. vádlott tulajdonjogának a bejegyzése az ingatlan tulajdoni lapjára fel is került.

Ekként a bűncselekmény megvalósult.

A 9. pont alatti tényállás vonatkozásában az I. r. vádlott a másodfokú tárgyaláson olyan védekezést terjesztett elő, amely a Fővárosi Ítéltábla által rövid úton beszerzett bírósági határozat (Budapesti XX., XXI. és XXIII. kerületi Bíróság 5.P.XX.22.280/2011/7. számú végzése) tükrében nyilvánvalóan valótlanak bizonyult, mint ahogyan az is, amit az utolsó elítéléséről - szintén a másodfokú tárgyaláson - előadott, melyet a frissen beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai cáfoltak. Mindezek alapján az ítéltábla is megállapította, hogy az I. r. vádlott a tények elismerésén túlmenően, a védekezését illetően szavahihetetlennek bizonyult.

Mindezek mellett az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése a logika szabályainak megfelelt, számot adva arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve a vádlotti védekezést miért vetette el, az ekörben tett megállapításai, következtetései nem voltak iratellenesek.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és jelentős részében törvényes a cselekmények jogi minősítése is.

A Fővárosi Bíróság az 5/b. és a 6. pont alatti tényállásokban foglalt cselekményeket külön-külön minősítette 2 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző, figyelemmel a (2) bekezdés c/ pontjára a (6) bekezdés b/ pontja szerint minősülő és büntetendő csalás büntette kísérleteként, amellet, hogy a tényállásokban azt is rögzítette, hogy ugyanazon ingatlanra vonatkozó cselekményekről van szó.

A 6. pont alatti történeti tényállás tekintetében azonban mindössze csak annyi következtetés vonható le a 2003. év augusztus hó 11-i dátumra figyelemmel, hogy az I. r. vádlott előkészületeket tett annak érdekében, hogy megkísérelje értékesíteni az 5/b. pont alatti tényállás szerint csalárd módon megszerezni kívánt ingatlant.

Ezen tényállás alapján (5/b.) viszont a hamis adásvételi szerződés készítése, illetve benyújtása és annak alapján a széljegyre kerülése később történt, mint a 6. pont alatti tényállásban rögzített cselekmény, az ingatlaniroda felkeresése. A 6. pont alatti tényállásban egyéb konkrétum nem található. Erre tekintettel ezen tényállási rész valójában egységet képez az 5/b. pont alattival, az külön bűncselekményként nem értékelhető.

A 8/e. pont alatt szereplő tényállás - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is utalt - lényegében teljes hasonlóságot mutat a 8/d. pont alatti tényállással, és az ítéletábra által tett kiegészítéssel - mely az iratok alapján történt - pedig egyértelművé vált, hogy ezen cselekmény is kísérleti szakban maradt.

Az 1. pont alatti tényállás kapcsán pedig az I. r. vádlottnak a kezdeményező szerepéből, abból, hogy a már átadott gépkocsit így visszakérte a vizsgáztatásra elkért pénzösszeg mellett és elsősorban abból, hogy ehhez képest ezt követően semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy a gépkocsit levizsgáztassa, a sértettet nem kereste, egyértelmű következtetés vonható le a kezdetektől fennálló csalárd szándékára, amely elkövetői magatartása egyébként teljes hasonlóságot mutat az ezen időszakban elkövetett további csalási cselekményeivel és illeszkedik azok sorába.

Ezért az ítéletábra ezen cselekményt is csalás büntettének (Btk. 318. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja, (4) bekezdés b/ pontja) minősítette a sikasztás büntette helyett.

Azon I. r. vádlott által kifejtett védekezés, mely szerint önként elállt egyes cselekményei folytatásától, illetve az általa benyújtott hamis adásvételi szerződések alkalmatlanok voltak a megtévesztésre, azaz a bűncselekmény elkövetésére, nyilvánvalóan nem foghatott helyt, figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott a tényállásszerű elkövetési magatartást teljes egészében kifejtette, annak kísérleti szakban maradása nem a vádlott szándékán múlt, egyebekben pedig a földhivatalok a kérdéses hamis adásvételi szerződéseket befogadták és az I. r. vádlott tulajdonjoga széljegyként bejegyzésre került az ingatlanok tulajdoni lapjára, ekként azok alkalmatlan kísérletnek sem voltak tekinthetők.

Az pedig az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények elkövetésétől független, hogy egyébként banki hitel felvételére ezen bűncselekmények még nem lehettek alkalmasak, az I. r. vádlott bűnössége nem emiatt került megállapításra.

Egyebekben a Fővárosi Ítéletábra a felülbírálattal érintett további bűncselekmények minősítésével egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekmények elbírálásakor a Btk. 2. §-ában foglaltakra figyelemmel az elkövetéskori törvényt alkalmazta, figyelemmel, hogy az kedvezőbb elbírálást eredményezett az I. r. vádlott részére.

A bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel a Fővárosi Bíróság, azonban annyiban helyesbíten kell a súlyosító körülményeket, hogy a büntetett előélet kapcsán a jelen ügyben terhére rótt bűncselekmények elkövetése előtti elítéléseket kell súlyosító körülményként értékelni, míg a további, a folyamatban lévő eljárás alatt elkövetett bűncselekmények, elítélések, valamint még folyamatban lévő eljárások akként veendő figyelembe, hogy a kétség kívül rendkívüli időmúlásnak a büntetés kiszabására gyakorolt enyhítő hatását jelentős mértékben csökkentik.

Az I. r. vádlott erkölcsi bizonyítványából az is kiderül, hogy a jogerős büntetések, illetve a folyamatban lévő büntetőeljárások visszatartó hatással nem bírtak, ráadásul

azon időszak alatt is, amíg a jelen eljárás hatálya alól kivonta magát (ami miatt az eljárás a távollétében került befejezésre), megállapítható, hogy folyamatosan újabb hasonló jellegű bűncselekményeket követett el, amelyek miatt számos büntetőeljárás van folyamatban jelenleg is vele szemben. Emiatt, illetve - ahogyan az elsőfokú bíróság is hivatkozott - amiatt is, hogy ezen időmúlás részben az I. r. vádlottnak is felróható volt, a kiszabott szabadságvesztés büntetés további enyhítését nem tette lehetővé.

A Fővárosi Bíróság ugyancsak helytállóan rögzítette azt, hogy az I. r. vádlott többszörös és különös visszaeső is, ezt részletesen meg is indokolta, ekként az I. r. vádlott ezt vitató jogorvoslati kérelme eredményre nem vezethetett.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Figyelembe véve a büntetés kiszabása során értékelendő valamennyi körülményt, a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékével, amely a halmazati büntetésként és a többszörös visszaesővel szemben kiszabható - 5 évtől 15 évig terjedő - szabadságvesztést tekintve eltúlzottnak semmiképpen sem tekinthető.

Az I. r. vádlott esetében a büntetés kiszabására (halmazati büntetésként) egységesen, mint többszörös visszaesővel szemben került sor (figyelemmel arra, hogy a legsúlyosabb bűncselekményre is ez vonatkozott), ekként annak feltüntetését, hogy az I. r. vádlott különös visszaeső, a rendelkező részből mellőzte a Fővárosi Ítéltábla. Ellenben egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte azt, hogy az I. r. vádlottat a többszörös visszaesés mellett egyben különös visszaeső is.

A kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a jogszabálynak megfelelően, fegyházban határozta meg az elsőfokú bíróság, a Btk. 45. § (2) bekezdésében foglaltak szerinti, a törvényben előírtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, azaz börtön alkalmazása az irányadó bűnösségi körülmények mellett fel sem merülhet.

Az elsőfokú ítélet bevezető részében a 2010. év május hó 27-i tárgyalási nap nyilvánvaló elírás miatt pontatlanul került feltüntetésre, ezt az ítéltábla helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az I. r. vádlottat az ítéltábla a Be. 338. § (1) bekezdése és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott a másodfokú eljárás során jelentős részt olyan bizonyítási indítványokat terjesztett elő, amit már az elsőfokú eljárás során is megtett, és amelyeket az elsőfokú bíróság ítéletében indokoltan elutasított.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekről, illetve az újabb bizonyítási indítványokról megállapította, hogy azok a kellően felderített és megalapozott tényállások mellett szükségtelenek voltak, az I. r. vádlott által hivatkozott okirati bizonyítékok pedig rendelkezésre álltak, azok értékelése a bíróság feladata volt.

Budapest, 2012. év március hó 13. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.222/2007/169. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.135/2011/19. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. vádlottal szemben jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2012. év március hó 13. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tiszttviselő